6 Ιουνίου 1944: Απόβαση της Νορμανδίας

Ένα μνημόσυνο αλλιώ τικο από τα άλλα.

Ίσως να υπάρχουν ακόμη στη ζωή λιγοστοί εναπομείναντες βετεράνοι ήρωες, απόμαχοι αξιωματικοί και ναύτες του πολεμικού και εμπορικού μας ναυτικού, που κουβαλάνε την ανάμνηση της πιο μεγάλης μέρας του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου 6 Ιουνίου 1944, γνωστή ως: «ΑΠΟΒΑΣΗ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑΝΔΙΑΣ».
Σύντομο ιστορικό:
Χρονολογικά γυρίζουμε 69 - 70 χρόνια πίσω 1943 - 1944.
Οι Ναζιστικές - Φασιστικές δυνάμεις των Χίτλερ και Μουσολίνι κυριαρχούν σ' ολόκληρη την Ηπειρωτική Ευρώπη εκτός του Ανατολικού (Ρωσικού) μετώπου.
Στο επιτελείο των Βρετανών κυριαρχεί η ιδέα, ότι πρέπει να επιχειρηθεί απόβαση στην Ηπειρωτική Ευρώπη για τη μεταφορά δυνάμεων και υλικού που είχε συσσωρευτεί σε Βρετανικό έδαφος.

Στην ιδέα της απόβασης συμφωνεί και ο Στάλιν ώστε να ελαττωθεί η πίεση που δέχεται το Ανατολικό μέτωπο.
Οι Αμερικανοί όμως, που έχουν μπει για τα καλά στο πόλεμο, είναι πιο επιφυλακτικοί για τους δικούς τους λόγους: ειδικά μετά την αποτυχία Καναδών - Βρετανών στη Διέππη τον Αύγουστο του 1942.
Ισχυρίζονται ότι πρέπει πρώτα να τελειώνουν με το μέτωπο Αφρικής - Μέσης Ανατολής.
Ο κύριος όμως λόγος είναι ότι διεκδικούν την ηγεσία των Συμμαχικών Δυνάμεων, ώστε να έχουν και τον πρώτο λόγο στη μεταπολεμική νέα τάξη πραγμάτων, όπως και έγινε.
Τον Ιανουάριο του 1943 την ηγεσία αναλαμβάνει ο Αμερικανός αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ και στη διάσκεψη της Καζαμπλάνκας συζητείται η ιδέα της απόβασης.
Αφού μελετήθηκαν όλες οι λεπτομέρειες (μορφολογία ακτών Ολλανδίας - Βελγίου - Γαλλίας, αποστάσεις από το χώρο που ήταν συγκεντρωμένος στρατός και εφόδια, καιρικές συνθήκες, παλίρροιες, ρεύματα κλπ) απεφασίσθη η απόβαση να γίνει σε τρία σημεία των ακτών της Νορμανδίας. Η απόφαση ελήφθη στη διάσκεψη του Κεμπέκ (Μάιος 1943) με πιθανή ημερομηνία Αύγουστο 1943.
Τελικά ξεκίνησε 6 Ιουνίου 1944. Ο όγκος των Συμμαχικών Δυνάμεων που έλαβε μέρος τεράστιος. Δεν είναι όμως του παρόντος. Ενδεικτικά αναφέρω ότι είχαν συγκεντρωθεί στις Βρετανικές ακτές 3,5 εκατομμύρια άνδρες και πάνω από 20 εκατομμύρια τόνοι υλικού. Η συμμετοχή της Ελλάδος αξιοπρόσεκτη, αν και το πολεμικό μας ναυτικό επιχειρούσε στο μέτωπο Μεσόγειου - Αφρικής - Μέσης Ανατολής, στην απόβαση εκπροσωπήθηκε με τις κορβέτες «ΚΡΙΕΖΗΣ» και «ΤΟΜΠΑΖΗΣ».
Όσον αφορά τον εμπορικό μας στόλο ολόκληρη η δύναμή του ήταν στη διάθεση των συμμάχων.
Ιδιόρρυθμη και άκρως επικίνδυνη υπήρξε η αποστολή που ανέλαβαν και πραγματοποίησαν με απόλυτη επιτυχία, τα φορτηγά πλοία «Άγιος Σπυρίδων»(5510 Τ. φορτίο τσιμέντου) του Αιγνουσιώτη πλοίαρχου Γεωργίου Χαλκιά» και «Γεώργιος Π.»(9110 Τ. φορτίου τσιμέντου)

του Σκιαθίτη εφοπλιστή Θωμά Επιφανιάδη με εθελοντές πλοιάρχους και πληρώματα. Ανέλαβαν και πραγματοποίησαν την αποστολή της αυτοβύθισης των δυο φορτηγών φορτωμένα με τσιμέντο σε προκαθορισμένα σημεία της Νορμανδικής ακτής ώστε να αποτελέσουν τεχνητούς κυματοθραύστες περιορίζοντας στο ελάχιστο τον κυματισμό και το αντιμάμαλο διευκολύνοντας έτσι τις προσεγγίσεις των αποβατικών.
Οι απώλειες των συμμάχων σε ανθρώπινο δυναμικό (1940-1944) τεράστιες.
Γνώριζε καλά ο στρατηγός Αϊζενχάουερ, όταν αποχαιρετούσε έναν - έναν τους άνδρες της πρώτης αερομεταφερόμενης μεραρχίας, ότι ελάχιστοι από αυτούς θα δουν το φώς της αυριανής μέρας.
Το γνώριζαν καλύτερα και οι ίδιοι οι αλεξιπτωτιστές.
Μόνο η ποντοπόρος Ελληνική εμπορική ναυτιλία είχε πάνω από 3000 νεκρούς. Πολλοί περισσότεροι ήταν αυτοί που γύρισαν ΣΑΚΑΤΕΜΕΝΟΙ, με μόνο έπαινο τα σωματικά και ψυχικά τους τραύματα που τους συνόδευσαν στο υπόλοιπο της ζωής τους.
Ερώτημα 1ο :
Γιατί τόσες θυσίες και τόσες καταστροφές ; Για να νικηθούν 15-20 εκατομμύρια «ΚΑΚΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ»;
Ασφαλώς ΟΧΙ.
Τα πρόσωπα είναι καθοδηγούμενη μάζα που σήμερα ζητωκραυγάζουν:
Ωσανά Ωσαννά Ευλογημένος ο ερχόμενος και την επαύριο ουρλιάζουν: άρον - άρον σταύρωσον αυτόν.
Αλλά να νικηθεί μια ολοκληρωτική ιδεολογία που αφάνιζε και έτρωγε τα σπλάχνα της Ευρώπης: Αυτή του ΝΑΖΙΣΜΟΥ.
Οι έννοιες του ΚΑΛΟΥ και του ΔΙΚΑΙΟΥ δεν είχαν κανένα άλλο σκοπό παρά να κερδίσουν έστω και καθυστερημένα.
Η απόβαση της Νορμανδίας δεν ήταν τίποτα άλλο, παρά το τίμημα της καθυστερημένης εκδίκησης του ΚΑΛΟΥ που αψήφησε και άφησε την άνοδο του Ναζισμού στην ήπειρο της ιστορίας και της διανόησης.
ΕΡΩΤΗΜΑ 2ο:
Τα πρόσωπα του ΚΑΚΟΥ νικήθηκαν, ο ολοκληρωτισμός απέτυχε τουλάχιστον στην πρώτη του φάση (κατάργηση συνόρων - κρατών - εθνών - εθνικών συνειδήσεων κλπ).
Τι απέγινε όμως η ιδεολογία που τον γέννησε;
Δυστυχώς 70 χρόνια μετά τέτοια φαντάσματα και τέρατα ξαναεμφανίζονται και άρχισαν να σηκώνουν κεφάλι, πιο οργανωμένα και πιο ύπουλα τώρα.
«Παγκοσμιοποίηση» ή «παγκόσμια διακυβέρνηση» τη βαφτίζουν τώρα.
ΕΡΩΤΗΜΑ 3ο:
Γιατί επέλεξαν την Ελλάδα σαν πειραματόζωο για την πρώτη τους εφαρμογή ;
Γιατί η Ελλάδα υπήρξε κοιτίδα Δικαιοσύνης και Διανόησης.
Το πρόβλημα τους με τους αρχαίους προγόνους μας είναι ότι:
Δεν θέλουν να γεράσουν, κάθε μέρα είναι και πιο νέοι από εμάς.
Αθάνατοι νεκροί.
Κάθε τους σκέψη έχει σαν γνώρισμα την αλήθεια και την αποδεικτική λογική του ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ, στοιχεία που γι' αυτούς αποτελούν εμπόδια στη πραγματοποίηση των στόχων τους.
Εμπόδιο είσαι μεγάλε ΠΛΑΤΩΝΑ όταν διακηρύττεις ότι:
«Οι τα κοινά διαχειριζόμενοι δέον ν' απέρχονται ενδοξότεροι και ουχί πλουσιότεροι»
«Κρειτων των χρημάτων ο παρά το πλήθος έπαινος».

Λάθος διακήρυττες σοφέ ΣΟΛΩΝΑ στο αρχαίο Ελληνικό Δίκαιο όταν προέβλεπες: για τον αρχηγό που θα εξαπατούσε τους πολίτες και δεν θα πραγματοποιούσε όσα τους είχε υποσχεθεί, την ποινή του θανάτου.
Και για τον άρχοντα ο όρκος που έδινε έλεγε: «Να καταβάλει σε χρυσό όσο το βάρος του σώματός του, σε περίπτωση που αθετούσε την υπόσχεσή του».
Σκεφτείτε εάν αυτά εφαρμοζόταν σήμερα, πόσοι από αυτούς τους αρχηγούς θα έφευγαν άρον - άρον φοβούμενοι την ποινή του θανάτου. Και αν κάποιοι αποφάσιζαν να παραμείνουν θα φρόντιζαν να είναι πετσί και κόκαλο ώστε να αντιστοιχεί λιγότερος χρυσός εάν χρειαζόταν.
Και τα γνωρίζουν πολύ καλά όλα αυτά οι σημερινοί κρατούντες.
Τα έχουν κατά καιρούς γράψει οι δικοί τους πατριάρχες.
«Στη διανόηση ότι είναι πρωτότυπο στην ούγια του φέρει το σήμα γνησιότητας.
«ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ» Φ. Νίτσε σε ελεύθερη μετάφραση.»
ΕΡΩΤΗΜΑ 4ο:
Εδώ που βρισκόμαστε σήμερα υπάρχει λύση;
Σαφώς ΝΑΙ
Αρκεί να αφυπνιστούμε, να αφήσουμε τον καναπέ μας (γιατί σε λίγο δεν θα μας ανήκει ούτε κι αυτός) και να ενεργήσουμε με γνώμονα το καλύτερο στοιχείο της ράτσας μας, το ΦΙΛΟΤΙΜΟ διορθώνοντας πρώτα το κακό μας εαυτό και αναθέτοντας το «ΑΡΧΕΙΝ» στους ΑΡΙΣΤΟΥΣ και όχι στους Αχρείους.

Πηγές:
1) Αρχεία Υ.Ε.Ν. πλωτάρχη Λ.Σ. Παλυβός.
2) Επαμ. Μπαρμπούρη: Το Ελληνικό εμπορικό Ναυτικό κατά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο «Δράσις και θυσίαι» 1949
3) Αντιναυάρχου Π.Ν. Δ. Φωκά «Έκθεσις επι της δράσεως του Βασιλικού Ναυτικού κατά τον πόλεμο 1940-1944.
4) Αντιναύαρχο Λ.Σ. Χ. Ντούνη «Εν καιρώ πολέμου».
5) Περιοδικό «ΗΧΩ ΤΗΣ ΠΕΣΜΕΝ»
6) Από αναρτήσεις που κατά καιρούς διατίθενται ελεύθερα στο διαδίκτυο.
7) Από προσωπικές αφηγήσεις του Νικ. Στάη που έλαβε μέρος στην αυτοβύθιση του «Γεώργιος Π.» που ήταν Ναυτολογημένος σαν ναύκληρος.

Ο Πρόεδρος του

Ναυτικού Μουσείου Λιτοχώρου
Νίκος Βλαχόπουλος